

ere alle Bestemmelser i den nugældende Hærlow fjernede, der kunde lægge Hindringer i Veien for en hurtig Koncentration af hele Hæren paa Sjælland. Jeg skal ikke nærmere allerede nu komme ind paa at polemisere derimod eller anføre de Betragtninger, der fra vor Side kunne gøres gjældende derimod, dels fordi der allerede er udtalt saa meget herom tidligere, der vistnok endnu maa være præsent for ærede Medlemmer, dels fordi jeg ikke ønsker at trække Debatten ud; men jeg kan ikke Andet end bestemt udtale, at den Modstand, der fra vor Side maa gøres mod den Forsvarsplan, som Ministeren saaledes har forelagt for Thinget, fordi vi betragte den som skadelig og ødelæggende for vort Lands Bestaaen, bevæger os til at lægge en afgjørende Bægt paa i selve Hærløven at træffe Bestemmelser, hvorved, saavidt det staar til os, Koncentrationen af Tropperne paa Sjælland forhindres. Det vil naas herved. Ved ikke at træffe saadanne Bestemmelser med Hensyn til Garnisoneringen, som vi ville, vil Følgen blive den, at vi blive i det samme Spor, hvori vi nu ere, nemlig at Tropperne mere og mere samles paa Sjælland, og hvad der ligger i Sylland, vil i Virkeligheden være i en saadan Tilstand, nemlig uden Artilleri, Ammunition og forskellige andre Ting, som høre med for at være kampdygtig, at denne Del af Hæren vil være ube af Stand til at gøre Nytte. Det gaar den ærede Minister ogsaa ud fra, idet han ligefrem forudsætter, at naar Krigen udbryder, reise alle disse Folk paa forskellig Maade hurtigt mulig over til Øerne. Det er for Resten ikke Noget, som den ærede Minister først har fremsat, men en Tanke, som er fremsat af mangfoldige tidligere Ministre og andre Benner af Forsvaret af Kjøbenhavn som Fæstning, og en Tanke, som navnlig ogsaa offentlig har været fremsat af den ærede Dvsfører, saavel da han var Minister som senere, nemlig, at hvad der ligger i Sylland, egentlig kun ligger der midlertidig, og at Meningen er: ved Krigens Udbrud at gaa snarest mulig over til Sjælland. Vi kunne for vort Betskommende ikke se rettere, end at en saadan Forsvarsplan, bygget paa en Koncentration af alt Forsvar paa Sjælland, i Virkeligheden ikke afgiver nogen Garanti for et kraftigt Forsvar af Sjælland. Det skal jeg imidlertid ikke nu komme ind paa, der kan maaske blive Anledning til senere nærmere at motivere dette, og saa skal jeg gøre det. Denne Plan afgiver altsaa ikke nogen Garanti for et virkelig kraftigt Forsvar af Sjælland, men kun en Garanti for, at man ikke vil kunne forsvare Sylland og Fyn, dersom et Angreb rettes paa disse Landsdele, og det kan jo ligesaa let ske, som der kan ske Angreb paa Sjælland. Jeg tror, at den eneste Maade, hvorpaa man virkelig kan have Danmarks Forsvar, er bestemt at have den Del af Danmark, som ligger paa den anden Side af Store Belt. Jeg

kan forstaa, at Andre have en anden Anskuelse, men saaledes som Hærløvsforslaget nu ser ud, med de Motiver, som ledsage det, vil man faae med et Forsøg paa et Forsvar af Sjælland at gjøre, som vil vise sig at være omtrent lig Mul, og for at opnaa at faae dette Forsøg gjort, vil man opgive Forsvaret af Sylland og Fyn. Dersom da Fjenden ihjeldet for at gjøre et Angreb der, hvor man bestandig venter, at han skal gøre det, indskrænker sig til at angribe Sylland og Fyn, har man, hvis man følger den Vej, som det foreslaede Hærløvsforslag anviser, i Forveien affkaaret sig fra at forsvare Sylland og Fyn og derved aabnet Udgang til, at den største Ulykke, som kan ramme Danmark, indtræffer, den nemlig, at Sylland og Fyn affkæres fra det øvrige Land. Den Deling af Landet efter dets naturlige og geografiske Grændse, som eksisterer, anviser os en anden Vej, som det forekommer os nødvendigt at gaa, nemlig at foretage en Deling af Forsvaret, og navnlig anviser den os at have vor Opmærksomhed henvendt paa Forsvaret af Sylland og paa at kunne have Forsvaret af Sylland i længere Tid. Jeg er saa meget mindre betænkelig ved at udtale dette, som ogsaa den nedsatte Kommission, paa Grundlag af hvis Udtalelser det foreslaede Hærløvsforslag væsentlig er udarbejdet, om end meget forsigtigt og forbeholdent udtrykkelig har udtalt noget Egenende. Kommissionen har udtalt, det vil sige dens Flertal, at den maatte anse det for en nødvendig Betingelse for et godt Forsvar ikke blot af Hensyn til Befolkningen, men ogsaa af Hensyn til Udlandet, at der anvendes virkelig Kraft paa at holde Sylland. Men hvorledes det vil være muligt, uden naar man har etableret en virkelig Evedeling af Forsvaret, ser jeg mig ikke istand til at forstaa. Den anden Grund, hvorfor jeg særlig maa lægge Bægt paa vort Forslags Betsagelse, er den, at vi ved at gaa den anden Vej og komme ind paa en Koncentration af hele Forsvaret paa Sjælland med logisk Nødvendighed komme til Kjøbenhavns Befæstning med faste Værker. Jeg veed meget vel — den ærede Dvsfører udtalte det, og det er ogsaa sagt fra anden Side — at der ikke foreligger nogen Forsvarsplan. Der foreligger ikke noget Lovforslag, indeholdende Bestemmelser om en Forsvarsplan, saaledes som det tidligere har været Tilfældet, naar Hærløven har været forelagt i dette Thing. Men det forandrer ikke Sagen. Jeg vil endog sige, at jeg vilde ønske, at der var forelagt en saadan Forsvarsplan, som man kunde diskutere i Forveien, thi da stod man langt lettere og klarere til Sagen, end vi gjøre i dette Tilfælde. Hvis Regjeringen havde forelagt en Forsvarsplan i et Lovforslag ihjeldet for, at Planen nu kun foreligger i dette Lovforslags Motiver og finder sit Udtryk gennem Hærløvsforslagets enkelte Bestemmelser, kunde vi have taget den for og forkastet den og derved vist Regjeringen, at den Vej vilde vi ikke